

SELCEN YÜKSEL ARVAS

Neşeli Günlük 4

Kara
Mizah

Vay be!
Ben
neymişim!

"Demek ki neymiş...
Hayat sürprizlerle doluymuş..."

NEŞE KUZU'NUN
GÜLMELİK MACERALARI

carpe diem!

Kâbustan Uyanış

Bir an şak diye gözümü açtım. Nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Küfsüz tavan, aydınlık oda, bembeyaz perdeler, sabun kokulu nevresim...

Mutlulukla soludum. Evimdeydim. Kendi evimde, anne kokulu yuvamda, sıcacık yatağımda... Çok şükür!

İçeriden babaannemin salonda son ses izlediği televizyon programının gürültüsü geliyordu, annemin de foşur foşur banyoyu yıkama sesi... Ozan da belli ki bilgisayar başında oyun oynuyordu. Çünkü ciuvv ciuvv sesleri kapalı kapının ardından bile kulak tırmalıyordu. Bu ne saadet Allah'ım! Günün birinde bu gürültü kirliliğine bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi...

Demek yaşadıklarımın hepsi kötü bir rüyaydı ha. O nasıl bir kâbustu öyle? Bir an hiç bitmeyecek sanmıştım: Boğaziçi'ni ka-

zanmak, öğrenci evi adında kırık dökük, ahır gibi bir eve yerleşmek, evin korkunç kokusu, buz gibi havası...

Tüm bunlar yetmezmiş gibi tüm paramı terelelli ev arkadaşşıma kaptırmam, öteki ev arkadaşşımın benden para almak için eşkıya gibi kapı köşelerinde beklemesi, bir diğer çatlak oda arkadaşşım yüzünden yatağıımı pireli köpekle paylaşıp pirenemem...

Evdeki problemler bir yana bir de okul ile cebelleşmem, tütsü dumanları arasında ne anlattığını bir türlü anlayamadığım Oturan Boğa, beyninden naklen yayın yapan tuhaf kız ve içlerinden tek bir arkadaş bile edinemediğim kalabalıklar...

Huzurla, derin derin nefes alıp verdim. “Sakin ol” dedim kendime, “Sakin ol!” Her şey bitmişti işte! Gözümü açıp gerçek hayata dönmüşüm nihayet. Evimdeydim. Sevdiklerimin arasında.

“Çok şükür, çok şükür!” diyerek doğruldum. Yataktan inmek için ayağıımı atarken gözüm çalışma masasındaki İngilizce kitabına takıldı.

Ne?! Başşımdan aşağı kaynar sular döküldü! Kalbim güm güm atmaya başladı! Ellerim titriyor, gözüm seğiriyordu! **Yoksa??? Yoksa bütün bunlar...**

O sırada odamın kapısı açıldı, “Uyandın mı pireliiiiiiiiiiiii!!!” diyerek annem içeri daldı, “Banyoyu anca pakladım.”

Kâbus değil miymiş?

“Voh gızı okula gonderdik K r İmin’in to-
pal kopee gibi pirelendi de geldi!” dedi baba-
annem annemin hemen arkasından, kalçasını
 ke  ke odaya girerken.

O an gözümün  n nden bir film şeridi gibi
yaşadıklarım geçti: Kafamdan zıplayan pire...
Ardından sınıfta baygınlık geçirmem... G -
z m  okulun revirinde açmam... Babamın,
“Naaaniii naaaaniii, naaaaniii!” diye bir am-
bulans hızıyla okula gelmesi... Ona hüngür
foşurt ağlayarak başıma gelenleri, bir daha o
eve dönmek istemedi imi anlatmam... Hızla
Öğrenci evine gitmemiz, sadece lazım olacak
   parça kıyafetimi alıp oradan kaçmamız...
Kendi evime varınca annemin dehşet içinde
beni banyoya sokup babaannemin verdiği
akılla tüm vücudumu gaz ya ında  itileyerek
pirelerden arındırması... Tabii bir de gaz ya-
 ından arındırılma kısmım var ki hatırlamak
bile istemiyorum... Arkada Ozan’ın gerzek
gerzek “Pireliiii, pireliiii!!” diye ba ırışı...

Yani maalesef hiçbiri rüya de ilmi ... Bun-
ların hepsini tek tek yaşamı tım. Hayat mace-
ramın üniversiteyi kazanmamla ba layan yeni
perdesinin sonunda, babaannemin korktuğu
olmuş,  ıktı ım kapıya ‘dıklı ı ım’ i te.

*İçin kötü yanı, k bus tam hızıyla devam
ediyordu.* Peki, bundan sonra ne olacaktı?
Bunu d   nd k  beynim zonkluyor, kalbim
tekliyor,  akaklarım  aklıyordu...

Deli Anşe

Annem, yataktan çıkmama izin vermedi. Hatta kahvaltımı yatağa getirdi. Doktor, “Mümkün olduğunca istirahat etsin” demiş.

“Tabii tabii, galkma gadasını aldığım. Bizim koyde bi Deli Anşe varıdı. O da aha böyle senin gibi dellendir atardı kendini yirlere. En son kuyuya düştü de öldü.”

“Ay anne, Allah aşkına!” diyerek lafa girdi annem, “Ağzından bal damlıyor maşallah! Çocuğa hiç söylenir mi şu?”

“Ni didim? Yalan mı didim? İşte, galkmasın da yirinden Deli Anşe gibi olmasın sonu dimek istedim. Kotü bişiii mi diyor?”

Babaannem, bana dönüp kendince Lokman Hekim tavrıyla devam etti: “Sen güzelce karnını doyur sonra da yat dinlen gadasını aldığım, bakma anana. Ben hep senin iiliğin için diyor. Vücudun yine dellendirse böyle gafan niin zıvanadan çıkacak gibin olursa sakın

galkma yirinden, bana seslen ha! ‘Babaanne yitiiişşş!’ diye baaağar. Gelirim hemencecek.”

Annemle babaannem boş kahvaltı tepsi-mi alıp odadan çıktılar. Biraz daha uyumak istedim ama belli ki uykumu almıştım. Sağa döndüm, sola döndüm, uyuyamadım.

Yatakta sıkılmışım doğrusu. O an gözüme masadaki İngilizce kitabı ilişti. ‘Biraz bakayım da zaman geçsin bari’ diye düşündüm. Kitabı almak için doğrulurken aklıma babaannemin dedikleri geldi. İçim korku doldu. *Ya yataktan çıkınca Deli Anşe gibi düşerseniz?* Odada bir kuyu yoktu ama yine de tedbirli olmak istedim.

“Yetiş babaanneeeee!” diye içeri seslendim. Tam tahmin ettiğim gibi gelen giden olmadı.

“Ozaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaan!” Tık yok.

“Anneaaaağğğğğ!” Tık yok.

Son bir kez daha aşkla bağırdım: “Yetiş babaanneeeee!” Yine tık yok.

Beni duyan olmadı. Ee yani, bir yandan televizyon öteki yandan Ozan’ın bilgisayarını bas bas bağıırken, annem de kim bilir nereleri foşur foşur yıkayarak günlük sinirini çıkarırken, bırak bağııp çağırmayı Deli Anşe gibi kör kuyularda kalsam bile, fark edip de gelen olmazdı.

“Bismillah!” deyip kalktım yerimden. Hafifçe başım döner gibi oldu ama iyiydim doğrusu. Yavaş yavaş masaya doğru yürüdüm.

Gayet iyiydim. Keyfim yerine geldi. Masadan kitabı alıp biraz daha hızlı hareketlerle yatağa döndüm.

Başarmıştım işte! İyice keyiflendim.

Yattığım yerden kitabın sayfalarını açınca az önceki keyfimden eser kalmadı. Pöfff! Yine içime bir sıkıntı düştü. Aklım okula gitti. Artık öğrenci evine dönmeyecektim. Orası kesindi. Peki, okula dönmek istiyor muydum? Okul deyince kalbim sıkışıyordu.

Neyse dedim, vardır her işte bir hayır, herkes Boğaziçi mezunu olmak zorunda mı? Öyle böyle kazanmıştım ya, bu hava bana bir ömür yeterdi. **"Boğaziçi'ni kazandım ama gitmedim"** derdim. İnanmayana kapı gibi kazanma belgemi gösterirdim. Daha da uğraşamayacaktım.

Hem Allah biliyor ya gitsem de bitirebileceğim bir okula benzemiyordu. Zaten yeterince rezil olmuşum okulda. Kim bilir arkamdan neler söylenmişti. Gözümü kapattıkça aklıma Oturan Boğa'nın önce kafamdan zıplayan pireye sonra da bana bakışı geliyordu. Gözlerindeki dehşeti düşündükçe içim daralıyordu.

Şundan kesinlikle emindim ki daha da ne o okula girmek ne de o insanları görmek istiyordum. Evet emindim! İmza, kaşe, mühür...

Okul konusunu beynimde bitirince içim rahatlamıştı. Bu kadar olaydan sonra ailemin de okula devam etmemi isteyeceğini sanmıyordum. Bayılmam çok işe yaramıştı doğrusu. Bu kartı sonuna kadar kullanmalıydım. Evet, hastaydım, artık okula dönemezdim. **Nokta.**

Beni kolumdan tutup kanepeye oturttu. Sırtıma minder verdi. Üzerime de kendi diz battaniyesini alıp örttü. Vay be! Bir an kendimi evin kraliçesi gibi hissettim. Hasta bir kraliçe. Kraliçe Deli Neşe. *Hehe!*

“Saniyeeeeeeeeeeeeeeeee! Neşe galkmış, geeeel!”

Ozan, bilgisayara bakmaktan sersemlemiş halde bana döndü: “Oooo, pireli kalkmış. Günaydın pireli. Zahmet edip kalkmasaydın biraz sonra geri yatacaztık zaten.”

Şeytan, “Yırt şu oğlanın ağzını” diyordu ama renk vermemeliydim. Ben yorgun ve hasta bir ablaydım, öhö öhö!

Annem elinde pembe temizlik eldivenleri ve çamaşır suyu ile salona geldi. Belli ki banyo üzerindeki hummalı mesaisi tam gaz devam ediyordu.

“Kalktın mı Neşe? İyi misin yavrum? Başın dönüyor mu?”

Bayılmaktan değil de bu ilgiden başım dönmüştü doğrusu. “Hafif hafif dönüyor” dedim tatsız bir sesle.

“Açlıktan da olabilir” dedi annem, “Hemen sofrayı kuruyorum. Sen dinlen. Baban da gelir zaten şimdi.”

Annem, adından beklenir bir hızla her şeyi hazırlamıştı bile. Tam o sırada zil çaldı.

Din doon, din doon!

“Ozan kapıyı aç!”

Ooo, hastalığım sayesinde malulen emekli olduğum kapı görevine Ozan çoktan atanmıştı demek. Artık kapıları Ozan açacaktı ha? Tabii bilgisayardan kafasını kaldırırsa.

“Ozaaaaaaan!”

Din doon, din doon!

Kardeşim yine duymazlıktan geldi. Annem her seferinde yükselen bir desibelle onu çağdırmaya devam ediyordu.

“Ozaaaaaaaaaaaaaaan!”

Din doon, din doon!

Babamın bir tekme ile kapıyı kırıp içeri girmesine son beş saniye.

“Ozaaaaaaaaaaaaaaaaan!”

Din doon, din doon!

4!

“Ozaaaaaaaaaaaaaaan kapıyı aaaaaaaç!”

Nihayet ekrandan kafasını kaldırdı Ozan. “Ya bu evde her işi niye ben yapıyorum yaaaa, kızın sabah beri kış uykusunda, o açsın!” dedi.

Din doon, din doon!

3!

“Ozaaaaaaaaaaaaaaan kapıyı aaaaaaaa-aaaaaaaç!”

“Ya şurayı geçeyim de! Çok önemli bir yer-deyim.”

Din doon, din doon!

2!

Annem yükselen desibeli bırakıp müthiş cırlıtlı moduna geçti:

Allah Allah! Bu da neydi böyle? *Amansız hastalığa tutulmuştum, günlerim sayılıydı da haberim mi yoktu acaba?*

“Bu ne yaaa! İyi ki bi bayıldı! Hep onun istediği oluyor evde! Pis pireli!”

Var ya, evire çevire dövmek lazımdı şu veledi ama dua etsin bir ayağım çukurdaydı, öhö öhö!

“Ben de acıktım” dedi babaannem inler gibi bir sesle yerinden doğrulurken. Tüm ilgiyi bana kaptırmıştı ve tabii hemen geri almalıydı. “Heç demiyon anam nasıl diye.”

“Amaaaan anası ayrı dert, danası ayrı dert! Sen nasılsın ana seeeen??” diye çıkıştı babam sanki hal hatır sormuyor da evdekileri sıra dayacağından geçiriyor gibi.

“Eyyim eyi, eyi olmayıp nidecem!” dedi babaannem kaprisli bir sesle aksaya aksaya sofraya doğru yürürken.

Ben de yerimden kalkıp sözde başım dönüyormuş, bacaklarım zor tutuyormuş gibi titreye titreye masaya gittim. Babamın bana baktığının farkındaydım. Rolümü kusursuz oynuyordum doğrusu. *Artık bekleme beni Boğaziçi! Üç vakte kadar kurtuluyorum senden.*